

Jsem vadná já, nebo Velká Krušná?

„Pojď, prohlédneme si spolu dům,“ vyzve mě máma. „S nějakou věží si nelam hlavu. Já taky občas mívám vidiny.“

Zmateně koukám po krajině, krčím čelo a nevyznám se sama v sobě. Že bych podobnou scénérii viděla na internetu? Možná. Jo, s tímhle vysvětlením žít dokážu. Táta mě pohladí po rameni a pokračuje ve stěhování kufrů a tašek, máma stiskne moji ruku a společně vykročíme ke vstupním dveřím. Vklouzneme do podlouhlé předsíně, ani velké, ani malé. Stěny jsou vymalované bílou barvou, po levé straně vidím botník s věšákem na bundy a kabáty. Působí elegantně, určitě nic laciného. Mám o podobných věcech přehled, občas kouknu do časopisů o bydlení. V zadní části předsíně krátce nahlédneme do komory, technické místnosti a koupelny s toaletou. Dveře vedoucí do obýváku s kuchyní si necháme na konec. Stisknu kliku z matného kovu, štíhlou a příjemnou na dotek. Nakouknu dovnitř, na chvíli ztuhnu a bezděčně stisknu máminu ruku. Tohle je naprostá fantazie. Naše pohledy se setkají a mluví za vše. Slova nejsou potřeba.

Než začnu s popisem toho úžasného prostoru, musím se uklidnit, abych samým nadšením nemluvila z cesty. Tak tedy: přední stěna pokoje je téměř celá prosklená, úzký pruh mezi oknem a stropem je šedý a žíhaný, stejně jako podlaha. Obě sousední zdi mají barvu zralé broskve. Naproti oknu stojí kuchyňská linka, lesklá a hladká, bez jediného úchyty či knoflíku. Uprostřed místnosti se tyčí sloup a v něm křbová kamna s obloukovými dvířky. Napravo spatřím velmi působivé schody – nezvykle tenké, bez viditelné podpory. Na první pohled působí, že se vznášejí ve vzduchu. Vedou na galerii pod stropem, odkud můžete koukat dolů. Odhaduji, že nahoře budou dveře do podkrovních místností. Jako očarovaná popojdu k oknu. Vidím stejný výsek krajiny, který jsem pozorovala před chvílí –

stráň, Velkou Krušnou, svah porostlý lesem a místo, kde před lety stávala věž. Dokážu si představit, jak fantastický to bude výhled v zimě za soumraku, když začne sněžit a jediným světlem v pokoji bude oheň v krbu. Ale zpátky k vybavení pokoje. Nábytek. Moc ho není, ale vypadá fantasticky. Bílá sedací souprava s křesly a skleněným konferenčním stolem, na podlaze kus světlého chlupatého koberce, na stěně televize v nadživotní velikosti. Nechybí police na knížky jen tak čouhající ze stěny, zatím prázdné. Vedle kuchyňské linky stojí barový pulťák, před ním jídelní stůl se čtyřmi židlemi. Celé to vkusně doplňují dva moderní obrazy se spoustou barevných cákanců.

„Líbí?“ zeptá se máma a obejmeme mě.

Místo odpovědi se víc přivinu. Pokud vidíte něco takového, správná slova nacházíte jen stěží. Jsou situace, kdy je lepší mlčet a tisknout se. Když máte ke komu.

Po úžasných schodech vystoupáme na galerii a postupně nakoukneme do tří podkrovních místností. Ložnice rodičů, pokoj pro hosty a moje království. Je znatelně menší než to pražské, což vůbec nevadí. Spíš naopak. Občas začínám mít nutkání uklízet, a kdo by chtěl vytírat místnost o velikosti školní třídy? V povznesené náladě vyběhnu před dům, vidiny a halucinace jsou na chvíli zapomenuty. Ze zadního sedadla auta vyzvednu věci a začínám organizovat svůj pokoj. Oblečení plánuji umístit do vestavěné skříně napravo ode dveří, knížky přijdou do pětipatrové police naproti. Laptop bude trůnit na psacím stole pod oknem, drobnosti v šuplíku. Než se ponořím do práce, nezapomenu vyzkoušet novou postel. Naprostá spokojenost. S elánem začínám třídit a uklízet věci, večer chci mít hotovo.

Venku začíná pálit slunce, ale protože táta ráno zapnul přes mobilní telefon stropní chlazení, je v podkroví příjemně. Co chvíli všeho nechám a popojdu k oknu, ze kterého mám výhled stejným směrem jako z obýváku. Pozoruji střechy Velké Krušné, louku s protějším kopcem a přemýšlím, co mohla znamenat moje nečekaná vzpomínka na tahle místa. Potom mě